

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

~~Do użytku służbowego~~

Egz. nr 6

Ppłk dypl. mgr Marian GÓRECKI
Mjr dypl. Wincenty TOMASZEWSKI

PROWADZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH PRZEZ BATALION (brygadę) BUNDESWEHRY

(Materiał pomocniczy do szkolenia z armii obcych)

Biblioteka Główna
Akademii Obrony Narodowej

5-001073-002-0

WARSZAWA

MARZEC

1982

60615

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

~~Do użytku służbowego~~

Egz. nr 6

Ppłk dypl. mgr Marian GÓRECKI
Mjr dypl. Wincenty TOMASZEWSKI

PROWADZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH PRZEZ BATALION (brygadę) BUNDESWEHRY

(Materiał pomocniczy do szkolenia z armii obcych)

WARSZAWA

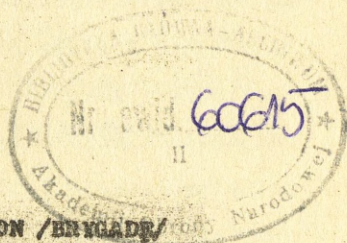

1982

60615

~~Do użytku służbowego~~

egz. nr. 6

PROWADZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH PRZEZ BATALION /BRIGADĘ/
BUNDESWEHRY

/materiał pomocniczy do szkolenia z armii czechy/

Opracowali: ppłk dypl. mgr Marian GÓRECKI

mjr dypl. Wincenty TOMASZEWSKI

WARSZAWA

MARZEC

1962 r.

W S T Ź P

W siłach lądowych RFN w końcowej fazie realizacji jest program doskonalenia struktur organizacyjnych wojsk w ramach tzw. "modelu sił lądowych 4". Istota "modelu 4" polega głównie na tym, że w strukturze organizacyjnej brygady występują bataliony. Zakłada się, że dokonana reorganizacja pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych Bundeswehry przyczyni się do zwiększenia możliwości bojowych wojsk, głównie w zakresie obrony przeciw-naczernej i prowadzenia manewrowych działań bojowych /poprzez tworzenie mniejszych pododdziałów bojowych/. Nowa struktura wojsk, według założeń jej twórców ma również stworzyć organizacyjne warunki do optymalnego wykorzystania na polu walki techniczno-taktycznych możliwości nowych środków uzbrojenia: czołgu "Leopard 2", BWP "Marder", raketowego niszczyciela czołgów "Jaguar-1/2", ciągniętej haubiccy FH-70, samobieżnego działka plot "Gepard", raketowego zestawu "Roland-2", śmigłowca oppano "FAH-1".

Dużą rolę przypisuje się optymalizacji systemu dowodzenia, w tym decentralizacji zadań bojowych oraz właściwej koordynacji działań rodzajów wojsk na szczeblu batalionu i brygady. Po reorganizacji Bundeswehry ilość brygad w dywizjach nie uległa zmianie i wynosi: w DZ - dwie brygady zmechanizowane, jedna brygada pancerna; w DPanc - dwie brygady pancerne i jedna brygada zmechanizowana. W obu rodzajach dywizji występują te same pododdziały wsparcia i zabezpieczenia. Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze organizacyjnej i uzbrojeniu brygad. Brygada

zmechanizowana, jak i brygada pancerna dysponują pododdziałami brygadowymi, tj. dywizjonem artylerii, kompanią ppano, kompanią saperów, kompanią zaopatrywania i kompanią remontową. Każda brygada /BZ i BPano/ ma w swoim składzie estery bataliony; BZ - dwa bataliony zmechanizowane, batalion czołgów i mieszany batalion zmechanizowany; BPano - dwa bataliony czołgów, batalion zmechanizowany, mieszany batalion czołgów. Batalion mieszany składa się z kompanii dowodzenia i zaopatrywania oraz trzech kompanii bojowych /mieszany ba - dwie ka i jedną ko; mieszany bc - dwie ko i jedną ka/.

Dokonane zmiany w strukturze organizacyjnej i uzbrojeniu Bundeswehry spowodowały, zdaniem zachodnioniemieckich specjalistów wojskowych, konieczność znowelizowania i nowej interpretacji zasad użycia pododdziałów i oddziałów wojsk lądowych, zawartych w obowiązującym od 1974 r. regulaminie sił lądowych HB 100/100 "Dowodzenie w walce". W zachodnioniemieckiej prasie wojskowej wypowiedają się na ten temat zarówno teoretycy wojskowi jak i oficerowie liniowi Bundeswehry. Niniejszy materiał został opracowany na podstawie materiałów zachodnioniemieckich i NAL NRD i ma charakter informacyjny. Stanowi on syntezę poglądów, spostrzeżeń i wniosków z praktyki szkoleniowej reprezentowanych przez zachodnioniemieckich specjalistów wojskowych;

1. Zmiany poglądów dotyczących zasadniczych treści współczesnej walki.

Dowództwo Bundeswehry wychodzi z założenia, że współczesna walka charakteryzuje się krótkimi, wysoce dynamicznymi działaniami, a przy tym dużymi stratami. Na podstawie stałego wzrostu efektywności konwencjonalnych środków walki, a wykazały to rezultaty działań wojennych na Bliskim Wschodzie, wysuwana jest teza, że w walce z użyciem tylko konwencjonalnych środków walki mogą występować straty, których do tej pory oczekiwano w walce z użyciem broni jądrowej. Dzięki stale wzrastającej sile ognia środków konwencjonalnych, ruchliwości i sile uderzeniowej wojska można liczyć się ze zjawiskiem wariantowości działań. Zjawisko to polegać będzie na częstej zmianie sposobów prowadzenia walki, częstym zmasowaniu i decentralizacji sił i środków, przy jednoczesnym dążeniu do stworzenia korzystnych warunków realizacji głównego uderzenia /wysiłku/ oraz jego zmiany w innym kierunku /rejonie/.

Ocenia się, że wzrost siły ognia i manewrowości wojsk z obu stron, jak również warunki wojskowo-geograficzne na ŚE TDW wymagać będą prowadzenia walki na oddzielnych kierunkach. Stąd dowództwo Bundeswehry wyciąga wniosek, że walka realizowana będzie głównie przez brygady i bataliony.

Jednocześnie w Bundeswehrze czynione są starania do przygotowania wojsk do prowadzenia walki w nocy, w rejonach zurbanizowanych, dostrzegając istotną rolę tych warunków w przyszłej walce.

Duży wzrost możliwości ogniowych we współczesnej walce osiągnięty został dzięki zwiększeniu ilości środków ogniowych,

zwiększeniu ich zasięgu, dokładności trafienia oraz skuteczności rażenia /niszczenia/.

Wzrastają tym samym możliwości odpowiednio wcześniejszego oddziaływania na przeciwnika, zwalczania jego drugich rantów i odwodów, w obronie wzrosła rola kontrprzygotowania. W dalszym ciągu udoskonala się środki ogniowe do zwalczania czołgów i wozów bojowych. Zastosowanie nowych rodzajów konwencjonalnej amunicji artyleryjskiej umożliwiło artylerii /lufowej i rakiетowej/ skutecznie zwalczać czołgi przeciwnika na maksymalno zasięgu, bez konieczności użycia amunicji jądrowej.

Poprzez dokonanie zmian w strukturze organizacyjnej oddziałów i pododdziałów oraz wyposażenie ich w nowoczesne uzbrojenie stworzono możliwość prowadzenia gęstego ognia przeciwpancernego do czołgów i wozów bojowych przeciwnika na odległość do 2 000 m.

Dokonane zmiany w uzbrojeniu pododdziałów obrony przeciwlotniczej związków taktycznych zwiększyły możliwości zwalczania celów powietrznych na niskich wysokościach - do 5 000.

Wprowadzenie na uzbrojenie brygad pancernych nowego czołgu Leopard 2 spowodowało, że brygady te /w obecnej strukturze przeważają ilościowo/, stały się główną siłą uderzeniową związków taktycznych.

Wprowadzie przejście sił lądowych Bundeswehry na nową strukturę organizacyjną wg modelu 4 spowodowało zredukowanie stanów osobowych batalionów, kompanii i plutonów, ale wg oceny zachodniemieckich specjalistów wojskowych stworzyło korzystniejsze warunki do wykonywania manewru tymi pododdziałami na przyszłym

polu walki. Przypuszczając cni, że wszelkie przegrupowania sił będą realizowane w znacznie krótszym czasie. Tym samym stworzone zostaną warunki do wycofywania pododdziałów z rejonów /odcinków/, na które nie jest wykonywane uderzenie przeciwnika lub ze składu wojsk działających na drugorzędnych /pomocniczych/ kierunkach, organizować z nich drugie rezerwy /odwoły/ i wprowadzać je do walki gdzie zachodzi aktualna potrzeba.

Zorganizowanie pułku śmigłowców ppane i włączenie go w skład korpusnej brygady śmigłowców zwiększyło również możliwości korpusu w wykonywaniu szybkiego manewru pododdziałami śmigłowców ppane, między innymi do wsparcia waloczących brygad.

Dowództwo Bundeswehry nadal przypisuje duże znaczenie szeroko pojętemu współdziałaniu sił lądowych z siłami powietrznymi, a także między poszczególnymi rodzajami broni i służb sił lądowych. Z tym łączy się również ogólna koncepcja charakteryzująca współczesną walkę jako walkę broni połączonych, w której główny ciężar walki będzie spoczywał na pododdziałach pancernych. Zdaniem zachodni Niemieckich specjalistów wojskowych właśnie ta koncepcja może być urzeczywistniona w ramach brygady, której nowa struktura organizacyjna stwarza ku temu dogodne warunki. Dlatego też biorąc pod uwagę konkretne warunki pola walki /przeciwnik i teren/, dowódca brygady będzie mógł dokonywać wymiany kompanii między batalionami i dodatkowo wzmacniać je /bataliony/ pododdziałami innych rodzajów broni i służb.

W dalszym ciągu wysoko docenia się wpływ terenu na przebieg walki. W wyniku najnowszych obszernych analiz dowództwo

Bundeswehry oceniło, że o ile na możliwych przyszłych kierunkach działań swoich sił lądowych, nie występuje obecnie duża ilość rejonów niedogodnych do działania dla czołgów, to postępująca urbanizacja terenu może utrudnić w przyszłości swarte użycie dużych zgrupowań czołgów podczas natarcia lub wykonywania kontrataków /przeciwuderzeń/. Pozytywnym zjawiskiem postępującej urbanizacji jest rozbudowa dużej ilości dróg, które mogą być z powodzeniem wykorzystywane do działań. Dalszy wzrost siły ognia obu stron skłania do zwrócenia większej uwagi na wykorzystanie właściwości maskujących terenu, głównie z uwagi na możliwości wykorzystania naturalnych ukryć. Zweryfikowano kryteria oceny przeszkód wodnych. Obecnie dokonując oceny przeszkody wodnej na ŚKTDW nie rozpatruje się w pierwszej kolejności jej szerokości i głębokości lecz przede wszystkim stan jej brzegów /zabudowa, itp./.

Sztuczne budowle przy brzegach /tzw. pionowe brzegi/ na dużej ilości odcinków rzek powodują, że ich pokonanie bez pododdziałów inżynieryjno-saperskich jest niemożliwe, nawet gdy wojska wyposażone są w pojazdy pływające.

Poza tym przybrzeżna zabudowa i zadrzewienie oraz pokrycie leśne terenu przyległego do rzeki w istotny sposób może wpłynąć ujemnie na możliwości użycia przeciwpancernych pocisków kierowanych, również drugiej generacji. Szczególnie może to mieć miejsce w płaskim terenie, gdzie brak jest możliwości wybrania SO dla tych środków na wzniesieniach, tym samym pole ostrzału tych środków będzie często ograniczone. W takich przypadkach zaleca się wykorzystanie tych środków z wozów bojowych.

2. Zasady wykorzystania w walce pododdziałów "modelu sił lądowych 4".

W "modelu sił lądowych 4" dominują wojska "upancernione",^{1/} to znaczy wojska wyposażone w opancerzone pojazdy bojowe, zorganizowane w mniejsze, jak dotychczas pododdziały, jednak występujące w większej ilości. Uważa się je za zdolne do prowadzenia walki z dużą intensywnością na całej szerokości i głębokości pola walki ze względu na ich dużą siłę ognia i ruchliwość oraz względnie dobrą ochronę przed oddziaływaniami broni przeciwnika. Wśród tych wojsk decydującą rolę przypisuje się w większym niż dotychczas stopniu batalionom czołgów. Zakładane plany dalszego wzrostu ilości czołgów w siłach lądowych Bundeswehry oraz fakt, że w nowej strukturze organizacyjnej ilość batalionów czołgów dominuje nad pozostałymi batalionami, świadczą o potwierdzeniu tezy, że czołg, w dalszym ciągu pozostanie głównym nośnikiem walki. Podkreśla się, że pododdziały czołgów działają będą w pierwszej linii, wykorzystując swoją siłę uderzeniową, tym samym będą najważniejszym środkiem walki w natarciu. Ponadto pododdziały czołgów określa się jako obecnie najwzajemniebezpieczniejszy i najbardziej odpowiedni system obrony przeciwpancernej, stąd też traktowane są jako "trzon obrony".

Zgodnie z poglądami dowództwa Bundeswehry batalion czołgów może w równym stopniu działać skutecznie we wszystkich rodzajach walki. Prowadząc walkę powinien on, wykorzystując właściwości bojowe i ochronne swoich czołgów, zwaloczać przede wszystkim czołgi i środki przeciwpancerne przeciwnika. Batalion czołgów

1/ Wojska upancernione - według słownictwa zachodniego są to wszystkie wojska, które wyposażone są w opancerzone wozy bojowe.

może prowadzić walkę samodzielnie, a także często we współdziałaniu z raketowymi niszczyicielami czołgów i pododdziałami piechoty zmechanizowanej. Za najbardziej skuteczne działanie batalionu czołgów uważa się użycie go w takim terenie, który umożliwi mu pełne wykorzystanie siły ognia i ruchliwości czołgów. Przy tym za niezbędne uważa się ścisłe współdziałanie batalionu z raketowymi niszczyicielami czołgów. Często traktuje się również batalion czołgów jako zdolny do prowadzenia walki w terenie zabudowanym /zasiedlonym/. W takim wypadku winien być zawsze wzmocniony kompanią zmechanizowaną, która w miarę możliwości powinna działać całością sił. Jednak sytuacja może zmusić do podporządkowania jej plutonami do poszczególnych kompanii czołgów. Natomiast mieszanie czołgów i wozów bojowych piechoty na szczeblu plutonu stanowi wyjątek.

Batalion zmechanizowany w zasadniczej swojej strukturze pozostał niezmienny. Istotne zmniejszenie liczebności pododdziałów batalionu i włączenie w jego skład dużej ilości nowoczesnych środków przeciwpancernych wpłynęło dodatnio na możliwości jego użycia i zasady działania. Batalion zmechanizowany uważa się za zdolny do prowadzenia skutecznej walki przeciwko spieszonej piechocie, lekko opancerzonej piechocie, a także z czołgami, oraz do uporczywego utrzymywania bronionego rejonu. Zadania te batalion może wykonywać, o ile zachodzi konieczność, samodzielnie, ze względu na możliwość zwalczania organicznymi środkami celów opancerzonych przeciwnika. Jednak jako typowe działanie uważa się jego walkę w ścisłym współdziałaniu z czołgami. Prowadząc walkę w terenie dogodnym do działania dla czołgów

przeciwnika może być wsparty przez rakiety niszczyciele ozołgów.

Obecnie standardową bronią pododdziałów zmechanizowanych jest ppk MILAN, który może być odpalany z wozu bojowego i z ziemi. Będąc na wyposażeniu każdej drużyny zmechanizowanej środek ten w istotny sposób zwiększa siłę obrony przeciwpancernej, a ponadto w natarciu służy jako środek do wsparcia pododdziałów ozołgów. Zastosowanie nowej amunicji przeciwpancernej do 20 mm działek pokładowych transportera MARDER daje możliwość prowadzenia ognia do lekko opancerzonych wozów bojowych przeciwnika na odległość do 1 200 m.

Wprowadzie dąży się by pododdziały zmechanizowane prowadziły walkę z wozów bojowych, wykorzystując ich manewrowość i ochronę pancerza, jednak nie rezygnuje się z przygotowywania ich do walki po spieszeniu i bez wsparcia wozów bojowych, uszczelniając także ich działanie od terenu i zaistniałej sytuacji bojowej. Istotne zmniejszenie stanów osobowych pododdziałów wpływa również na zasady ich działania po spieszeniu. Dotychczas po spieszeniu żołnierze zbierali się na szczeblu drużyn, obecnie będą to czynić na szczeblu plutonów, a niekiedy i kompanii i w efekcie będą prowadzić walkę /po spieszeniu/ plutonami /kompaniami/.

Brygada zmechanizowana i pancerna posiadają w swoim składzie organizacyjnym po jednym batalionie mieszanym, składającym się z pododdziałów zmechanizowanych i ozołgów. Wprowadzenie do organizacji brygady tego typu batalionu jest odzwierciedleniem poglądów że ozołgi i piechota zmechanizowana na przyszłym polu walki będą

ściśle współdziałać. Poza tym należy liczyć się z możliwością wymiany pododdziałów między batalionami zmecchanizowanymi i ozołgów bezpośrednio przed rozpoczęciem walki oraz w trakcie jej prowadzenia, tym samym w ramach jednej brygady może występować większa liczba mieszanych batalionów.

Mniejsze pod względem liczebnym pododdziały zmecchanizowane i ozołgów powstałe w wyniku przejścia na nową strukturę organizacyjną są, zdaniem teoretyków wojskowych Bundeswehry, łatwiejsze w dowodzeniu, chociażby z tego względu, że łatwiej jest utrzymać z nimi kontakt warokowy. Poza tym są one bardziej ruchliwe i mogą być szybko, ozołgami sił użyte do walki z przeciwnikiem w każdym terenie, tam gdzie w aktualnej sytuacji są potrzebne.

Pododdziały zmecchanizowane i ozołgów rozpoczynają będą walkę ogniową z opancerzonymi pojazdami, w zależności od terenu z odległości od około 2000 metrów. Podyktowane jest to możliwościami technicznymi zainstalowanych na wozach bojowych i ozołgach środków ogniowych.

Dokonana reorganizacja i zmiana w uzbrojeniu kompanii przeciwpancernych brygad obu typów spowodowało ujednoczenie struktury organizacyjnej tych kompanii. Obecnie są one wyposażone w dwanaście raketowych niszczyteli ozołgów typu Jaguar 1 /uzbrojone w ppk HOT o zasięgu ognia do 4 000 m/, lub typu Jaguar 2 /uzbrojone w ppk TOW o zasięgu ognia do 3000 m/.

Koncepcja użycia raketowych niszczyteli ozołgów na współczesnym polu walki wiąże się z wcześniej głoszonym i uznawanym poglądem, że głównym środkiem walki z ozołgami przeciwnika są

własne czołgi. Jednocześnie uważa się, że przed rozpoczęciem pojedynku czołg własny - czołg przeciwnika, niezbędne jest uzyskanie korzystniejszego stosunku liczebnego. Właśnie w tym kontekście dużą rolę w przyszłej walce, zarówno w natarciu jak i obronie, mają spełniać rakietywo niszcyciele czołgów, wykorzystując swoje możliwości ogniowe do niszczenia czołgów przeciwnika poza zasięgiem skutecznego ognia czołgów własnych na odległość 3 000 - 4000 m. Stąd też, by w pełni była wykorzystana siła ognia rakietywnych niszcycieli czołgów, przy wyborze SO będzie udzielany im priorytet.

Jednocześnie wyrażony jest pogląd, że:

- kppans' będzie używane we wszystkich rodzajach działań bojowych wyłącznie do niszczenia czołgów przeciwnika;

- działać będzie całością sił lub plutonami z tym, że działanie całością sił wcześniej będzie miało miejsce wówczas, gdy zachodzi konieczność zwalczania czołgów przeciwnika poza zasięgiem ognia czołgów własnych;

- rakietywo niszcyciele czołgów oddziałują na czołgi przeciwnika ogniem, a nie poprzez siłę uderzeniową, tym samym zasadniczo różnią się od czołgów i wozów bojowych;

- pododdziały rakietywnych niszcycieli czołgów powinny w miarę możliwości prowadzić walkę w całym pasie działania brygady /bez przywiązywania do konkretnych pasów, rubieży terenowych/ w celu umożliwienia im wybożu najdogodniejszych, rejonów SO;

- ocenia się je jako mniej przydatne do odwodów.

Zasady użycia pododdziałów czołgów oraz specyfika użycia rakietywnych niszcycieli czołgów świadczy o tym, że pododdziały

rakietowych niszcycieli osłóg będą działali szczególnie w współdziałaniu z batalionem osłóg nie z batalionami zmieszkanymi.

Zdaniem dowództwa Bundeswehry zreorganizowane brygady zmieszkanowane i pancerne są zdolne do skutecznego działania we wszystkich rodzajach walki.

Przy tym jednak uważa się, że brygady pancerne nadają się szczególnie do prowadzenia natarcia i działań opóźniających.

Natomiast brygady zmieszkanowane mogą być użyte we wszystkich rodzajach walki, jednak ocenia się je jako bardziej przydatne do prowadzenia obrony niż brygady pancerne.

Po reorganizacji Bundeswehry w wojskach operacyjnych nie występują dywizje /brygady/ zmotoryzowane. Będą one organizowane w ramach mobilizacyjnego rozwinięcia, przy czym ich organizacja, uzbrojenie i wyposażenie jest podobne do klasycznej brygady /dywizji/ zmieszkanowanej.

Jedynie oddziały przewidziane do wojsk OT jednocześnie noszą znamiona dotychczasowych oddziałów i pododdziałów zmotoryzowanych wojsk operacyjnych.

Rozwój wojsk powietrzno-manewrowych spowodował się do reorganizacji brygad powietrzno-desantowych i włączeniem w skład wojsk operacyjnych pułków śmigłowców ppano.

Zreorganizowane brygady powietrzno-desantowe wykonywać będą nowe, różniące się od dotychczas wykonywanych, bardziej manewrowe zadania polegające na:

- szybkim wzmacnianiu zagrożonych odcinków, a w szczególności wzmacnianie obrony ppano;

- zatrzymywaniu /biskowaniu/ sił przeciwnika, które się włączają lub wkamają w ugrupowanie bojowe wojsk własnych;
- zamykaniu powstałych luk w ugrupowaniu bojowym i ostonie otwartych skrajców;

- lincowaniu pododdziałów zmechanizowanych i ciężkich na kierunkach pomocniczych;

- szybkim podjęciu obrony ważnych rejonów;

Ponadto pododdziały brygady powietrzno-desantowej mogą być użyte do:

- walki w miejscowościach, w dużych aglomeracjach przemysłowo-miejskich lub terenach leśniastych;

- wykonywania zadań specjalnych i prowadzenia działań w głębi ugrupowania;

- wiązania sił powietrzno-desantowych przeciwnika;

Brygada powietrzno-desantowa może działać we wszystkich rodzajach walki, jednak najbardziej przydatna jest w działaniach obronnych, zwłaszcza po wzmocnieniu jej pododdziałami artylerii polowej. Brygada może działać całością sił. Jednak bierąc pod uwagę możliwości transportowe należy przypuszczać, że częściej będzie działać częścią sił, tj. batalionami /środki transportowe korpusu pozwalają na przerzut w jednej fali jednego wzmocnionego batalionu powietrzno-desantowego/. Często też do działań samodzielnych mogą być użyte mniejsze pododdziały np. desantowane na spadochronach ślizgowych do wykonywania zadań specjalnych. Spadochrony ślizgowe pozwalają na głębokie przeniknięcie w głąb ugrupowania przeciwnika, do 50 km od rejonu desantowania.

Pułk śmigłowców przeciwpancernych, stanowiący odwód dowódcy korpusu może być używany we wszystkich rodzajach walki. Jego

pododdziały będą prowadzić walkę w ścisłym współdziałaniu z wojskami operacyjnymi, jednak dopuszcza się możliwość prowadzenia działań samodzielnie.

Brygada /dywizja/ sił lądowych wywołuje śmigłowce zgodnie z zaplanowanym wcześniej podziałem limitu śmigłowców ppano na szczeblu KA. Wsparcie z reguły będzie realizowane eskadrami lub plutonami. Najmniejszym pododdziałem taktycznym pułku jest pluton. w składzie 7 śmigłowców.

Pułk śmigłowców ppano organizuje w pasie działania korpusu rejon bazowania oraz dwa - trzy tymczasowe /zapasowe/ rejon bazowania w odległości 20 - 30 km od rubieży styczności wojsk. Oznacza to, że w pasie działania każdej dywizji pierwszego rzutu korpusu znajdzie się jeden tymczasowy rejon bazowania. W rejonach tych, z których każdy może przyjąć ostery plutony oraz rozwinąć do trzech punktów zaopatrywania, rozmieszczona są pododdziały przewidziane do wsparcia i stąd wywoływane są one do działań bojowych.

Czas od wywołania z pola walki do otwarcia ognia nie będzie dłuższy niż 20 minut.

Użycie śmigłowców ppano powinna nastąpić z nad terenu wolnego od przeciwnika lub opanowanego przez wojska własne, jedynie w wyjątkowych sytuacjach z nad terenu zajętego przez przeciwnika.

Uzbrojenie śmigłowców ppano /po 6 ppk HOT/ oraz wyposażenie w urządzenia celownicze pozwala na skuteczne niszczenie celów pancernych przeciwnika na odległość do 4000 m w warunkach dobrej widoczności.

Śmigłowce nie są przystosowane do prowadzenia walki w nocy i w warunkach ograniczonej widoczności.

Ustalono dwie zasady działania śmigłowców:

- działanie kolejno po sobie /falami/;

- działanie jednocześnie.

Podczas działań falami śmigłowce wykonują zadanie kolejno po sobie parami lub plutonami. Takie działanie stwarza możliwość ciągłego oddziaływania ogniowego na osłogi przeciwnika. Jednocześnie nie biorąca udziału w bezpośredniej walce część śmigłowców jest przygotowywana do wykonywania zadań bojowych /uzupełnienie paliwa, amunicji/ w tymczasowym rejonie bazowania. Ten sposób działania śmigłowców będzie stosowany podczas zwalczania głęboko urzutowanych zgrupowań nacierającego przeciwnika.

Podczas działania jednoczesnego wszystkie będące w dyspozycji śmigłowce będą prowadziły walkę w określonym przedziale czasu.

Taki sposób działania będzie miał miejsce wówczas, gdy teren umożliwia wykorzystanie większej liczby śmigłowców, a przeciwnik nacierając dużymi siłami na szerokim froncie przedstawia sobą dogodny do niszczenia cel.

Dokonano reorganizacji pododdziałów artylerii na szczeblu dywizji, z pominięciem szczebla brygady. Wycofanie rakiet taktycznych Honest John z dywizyjnych pułków artylerii mieszanej spowoduje prawdopodobnie odpowiednie rozszerzenie zakresu zadań artylerii korpusnej i dywizyjnej.

Natomiast wprowadzenie nowych lub zmodernizowanych haubic do artylerii dywizyjnej i brygadowej, jak również wprowadzenie

nowych rodzajów pocisków artyleryjskich pozwala na prowadzenie ognia na większą odległość, tym samym wzrosły możliwości ogniowe pododdziałów artylerii tych szczebli.

3. Nowe aspekty użycia BZ i BPaac w natarciu i obronie

Wprowadzenie zmian organizacyjnych w siłach lądowych Bundeswehry oraz wyposażenie ich w nowoczesny sprzęt bojowy przyczyniło się do znacznego zwiększenia siły uderzeniowej jej oddziałów i związków taktycznych.

W ślad za tym zmieniły się możliwości wzmocnienia i wsparcia oddziałów i pododdziałów.

Obecnie uważa się, że brygada nacierająca na głównym kierunku uderzenia może być wzmocniona:

- jedną do dwóch baterii LARS;
- plutonem dział plot GEPARD;
- plutonem raketowych środków obrony plot;
- czoska - trzema plutonami saperów.

Ponadto nacierającą brygadę może wspierać ze szczebla dywizji:

- artyleria polowa;
- artyleria plot;
- pododdziały saperów;
- czasowo pluton do eskadry śmigłowców ppano.

Batalion czołgów działający na głównym kierunku uderzenia może być wzmocniony:

- kompanią zmechanizowaną;
- kompanią /plutonem/ przeciwpancerną;
- baterią plot GEPARD;

- plutonem saperów;

Natomiast batalion zmechanizowany może być wzmocniony:

- kompanią czołgów;

- ponadto innymi pododdziałami /jak bez/, z tym, że będą to raczej przypadki sporadyczne.

Batalion czołgów i zmechanizowany mogą być wspierane dywizjonem artylerii brygady oraz innymi pododdziałami plot i saperów, szczególnie wyposażonych w sprzęt amfibijny.

Zatem głównym wariantem wspólnego działania czołgów i piechoty zmechanizowanej staje się tworzenie batalionów o mieszanym składzie bojowym poprzez wymianę lub wzmocnienie jednego batalionu kosztem drugiego. Tym samym w składzie bez lub bz znajdują się dwie do czterech najczęściej jednak trzy kompanie bojowe.

Natarcie czołgów w organicznym składzie, to znaczy bez wymiany /mieszania/ pododdziałów jak również wzmocnienia będzie dalej miało zastosowanie, ograniczy się jednak prawdopodobnie do poszczególnych faz walki lub w określonych warunków terenowych.

Dokonane zmiany organizacyjne wpłynęły również na możliwość tworzenia ugrupowania bojowego.

I tak na szczeblu batalionu wykryła się forma jednorzutowego ugrupowania bojowego. Dowódca batalionu może użyć jako odwodu części sił pierwszego rzutu, które nie będą aktualnie zaangażowane w walce z przeciwnikiem. W sporadycznych wypadkach, szczególnie zaś gdy batalion dysponować będzie czterema kompaniami bojowymi, jedna z nich będzie mogła działać jako drugi rzut /odwód/.

Batalionowa kompania moździerzy wykorzystywana będzie całością siły;

W natarciu batalion otrzymuje kierunek natarcia, zasadziej pas natarcia o szerokości 4 km. Batalion rozwija swoje ugrupowanie bojowe na szerokości maksymalnej 3 km, natomiast podczas przesłaniania obrony przeciwnika na szerokości 1 km;

Brygada może przyjmować ugrupowanie bojowe w dwa rzuty względnie w jeden rzut z silnym odwodem ogólnym /rym. nr 1/.

Nie wyklucza się możliwości tworzenia jednocześnie drugiego rzutu i odwodu ogólnego;

Zatem brygada będzie nacierać z reguły w ugrupowaniu dwoma - trzema wzmocnionymi batalionami w pierwszym rzucie i dwoma względnie jednym batalionem w drugim rzucie lub odwodem ogólnym;

Użyciem kppano i jej miejsce w ugrupowaniu bojowym brygady podyktowane jest możliwościami jej środków ogniowych. Uwaga się przy tym, że kppano powinna być rozwijana na pojazdach bojowych woseśniej, przed zajęciem /rozwinieciem/ pozostałych elementów ugrupowania bojowego brygady.

Podstawowe zadania wykonywane przez kppano, to:

- ochrona /osłona/ podejścia i rozwinięcia sił głównych brygady;
- zabezpieczenie otwartych skrzydeł ugrupowania bojowego brygady;
- niszczenie ozołgów przeciwnika wlamujących się w ugrupowanie bojowe;
- odpieranie kontrataków pododdziałów ozołgów zmechanizowanych przeciwnika już na ich podejściach do rubieży wprowadzenia /rozwiniecia/;

Ugrupowanie bojowe kppano w dużym stopniu uzależnione będzie od warunków terenowych, stąd też może ona działać całością sił lub plutonami.

Kompania przeciwpancerna będzie działać całością sił z reguły wówczas gdy zostanie podporządkowana batalionowi /zwłaszcza bca/, na którego kierunku działania istnieją najkorzystniejsze warunki terenowe do użycia ppk /maksymalny zasięg/. Nie wyklucza się możliwości współdziałania plutonów ppano z kompaniami czołgów.

Przy zmieniających się warunkach terenowych kppano może prowadzić działania kolejne na kierunku kilku batalionów.

W koniecznych przypadkach kppano może być przydzielona plutonami poszczególnym batalionom. Biorąc powyższe pod uwagę należy sądzić, że w większości wypadków kppano będzie używana w pierwszym rzucie brygady. Dopuszcza się również możliwość użycia jej w składzie oddziału zaporowego lub tworzenia z niej odvodu ppano brygady.

Reorganizacja dywizyjnych pododdziałów obrony przeciwlotniczej spowodowała możliwość podporządkowywania części ich sił bezpośrednio brygadam działającym w pierwszym rzucie dywizji. Przydzielone pododdziały obrony plot mogą działać w ugrupowaniu bojowym batalionów nacierających w pierwszym rzucie lub bezpośrednio za ich ugrupowaniami.

Dokonana reorganizacja nie spowodowała zmiany szerokości pasa natarcia brygady, która będzie nadal nacierać w pasie do 12 km.

W większym niż dotychczas stopniu przewiduje się dokonywanie manewru /przegrupowań/, elementami ugrupowania bojowego brygady.

Zwiększone możliwości ogniowe uzbrojenia, zwiększenie zasięgu strzału bezwzględnie /ognia skutecznego/ głównych środków ogniowych będących na wyposażeniu oddziałów i pododdziałów korzystnie wpłynęły na możliwości reserwowania walki obronnej przed przednim skrajem obrony.

Uważa się, że broniące się oddziały i pododdziały będą wzmacniane artylerią rakiętową /jedną do dwóch baterii Lara/. Nie przewiduje się wzmacnienia pododdziałami obrony przeciwlotniczej, natomiast podporządkowywanie pododdziałów saperów będzie miało charakter czasowy.

Rakiętowe niszcyciele ozołgów z kppano brygady będą działać w całym pasie obrony brygady.

Również w obronie będzie miała miejsce wymiana pododdziałów ozołgów i zmechanizowanych w ramach batalionu oraz wzmacnienie jednego batalionu kompanii ozołgów /zmechanizowaną/ kosztem drugiego.

Batalion zmechanizowany broniący się na kierunku dogodnym do działania dla ozołgów przeciwnika będzie z reguły wzmacniany kompanią ozołgów.

Trzon systemu obrony brygady stanowić będą batalionowe rejonu obrony na przednim skraju /rys. 2/.

Szerokość batalionowego rejonu obrony wynosi 3 - 5 km, natomiast głębokość do 5 km. Każda kompania zmechanizowana lub kompania ozołgów organizując obronę otrzymuje "rejon stanowisk" na przednim skraju i "zapasowy rejon stanowisk" w głębi batalionowego rejonu obrony.

Szerokość rejonu stanowisk kompanii zmechanizowanej została zmniejszona i wynosi obecnie 1000 m, kompanii ozołgów

- 1500 m, zaś głębokość rejonu stanowisk jednej i drugiej kompanii wyniesi do 1500 m. Zmniejszenie szerokości rejonu stanowisk kompanii zmechanizowanej wynika ze zmniejszenia jej stanu osobowego.

Luki między kompaniami w batalionowym rejonie obrony będą nadzorowane przez siły ubezpieczeń bojowych i rozpoznania.

W "rejonie stanowisk" kompanii przygotowuje się dla plutonów stanowiska /pozycje/ na przednim skraju i stanowiska w głębi.

Pozycje plutonu o szerokości do 400 m składa się z trzech elementów rozmieszczonych oddzielnie w terenie:

- stanowiska /pozycje/ spieszonych żołnierzy;
- rejonu skrytego rozmieszczenia wozów bojowych;
- kilka przygotowanych rubieży ogniowych dla wozów bojowych, które są zajmowane w zależności od wynikłej sytuacji.

Pozycja spieszonych żołnierzy /szerokość do 200 m, głębokość do 150 m/ stanowi trzon pozycji plutonu.

Rejon skrytego rozmieszczenia wozów bojowych przygotowuje się około 300 m za pozycją spieszonych żołnierzy.

Rubieży ogniowych, z reguły dla ocalości wozów bojowych plutonu, przygotowuje się kilka w odległości ok. 300 m przed obok, lub z tyłu stanowiska spieszonych żołnierzy.

Przeciwpancerne pociski kierowane MILAN drużyn zmechanizowanych mogą być wykorzystywane z ziemi tzn. ze stanowisk spieszonych żołnierzy lub z wozów bojowych. Przy założeniu, że obrona będzie krótkotrwała preferuje się użycie ich z wozów bojowych.

Z uwagi na zmniejszenie stanów osobowych plutonów stanowiska spiesszonych żołnierzy mogą być organizowane jedno obok drugiego i łączone w ramach kilku plutonów.

Szerokość rejonu obrony brygady, gdy na przednia skraju zorganizowany jest ciągły /bez luk/ system batalionowych rejonów obrony może maksymalnie wynosić 15 km.

Dopuszczona się możliwość szerokości rejonu obrony brygady do 20 km więcej.

Głębokość rejonu obrony brygady może być różna i wynosić od 10 do 25 km.

Dla zapewnienia wymaganej gęstości sił i środków na przewidzianym /prawdopodobnym/ kierunku głównego uderzenia przeciwnika przewiduje się użycie na mniej zagrożonych odcinkach mniejszej ilości sił. Oznacza to, że batalionowe rejonu obrony nie będą rozbudowywane równomiernie na całej szerokości pasa obrony brygady.

Batalion w obronie z reguły ugrupowany będzie w jednym rzucie ze słabym odwodem ogólnym w składzie jednego do dwóch plutonów.

Podporządkowane batalionowi raketowe niszczyciele osłon działają będą w składzie ubezpieczeń bojowych /na tzw. "rubieżach ubezpieczeń"/ jak również między "rejonami stanowisk" kompanii.

Nie przewiduje się wydzielenia raketowych niszczycieli osłon do odwodu batalionu.

Podobnie jak w natarciu batalionowa kompania moździerzy w obronie będzie wykorzystywana całością sił.

Warianty ugrupowania bojowego brygady w obronie są podobne jak w natarciu.

Za podstawowy wariant ugrupowania uważa się posiadanie przez brygadę w pierwszym rzucie trzech batalionów i jednego batalionu / w BPano z reguły bez/ w drugim rzucie lub odwodzie ogólnym. /rys. 3/.

Najbardziej typowym wariantem wykorzystania kppano w obronie będzie użycie jej przed przednim skrajem obrony na wysuniętych stanowiskach /do 10 km/ lub w składzie ubezpieczeń bojowych /do 3 km przed przednim skrajem/.

Po zbliżeniu się przeciwnika na odległość 2 000 m od przedniego skraju obrony rakiety niszcycielskie ozołgów wycofują się na wcześniej zaplanowane stanowiska ogniowe w głębi obrony batalionów pierwszego rzutu brygady.

Kppano całością sił może być przydzielona batalionowi, na kierunku którego spodziewane jest główne uderzenie przeciwnika.

W wypadku gdy zaistnieje konieczność wsparcia ogniem kppano większej ilości batalionów, lub gdy nacierające ozołgi przeciwnika zmieniają kierunek natarcia na inny batalion, wówczas dowodzenie kppano przejmuje dowódca brygady. Ogień do ozołgów przeciwnika będzie więc prowadzony ze skrzydeł, który uważa się za bardziej skuteczny od ozołowego.

Nie wyklucza się możliwości przydzielenia batalionom pierwszego rzutu po plutonie rakiety niszcycielskie ozołgów.

Natomiast całkowicie wyklucza się wariant utrzymywania kompanii ppano w składzie odwodu ppano lub oddziału zaporowego brygady.

Przebieg walki obronnej będzie charakteryzował się wysoką aktywnością działań, szczególnie zaś w ramach broniących się batalionów. Tym samym odchodzi się od dotychczasowych poglądów

O manewrowym charakterze obrony świadczy m.in. pogląd, że w razie konieczności plutony wewnątrz "rejonów kompanii" oraz kompanie w rejonie obrony batalionu zajmować będą na rozkaz przełożonego dogodniejsze pozycje /rubieże/ w głębi obrony. Dogodne warunki ku temu stwarza między innymi względnie duża głębokość rejonu obrony batalionu.

Drugie rzuty /odwody/ wykorzystywane będą przede wszystkim do wzmocnienia pododdziałów pierwszorzętowych, w mniejszym zakresie do wykonywania kontrataków. W pierwszym przypadku przywiązuje się dużą wagę do ich wcześniejszego użycia. I tak uważa się, że drugi rzut /odwód/ batalionu należy wprowadzać do walki już w ostatniej fazie zbliżania się przeciwnika do przedniego skraju obrony, w celu wzmocnienia obrony tej kompanii, na kierunku której zarysowuje się kierunek głównego uderzenia przeciwnika. Drugi rzut /odwód/ brygady powinien w większości wypadków być wykorzystywany w walce o batalionowe rejonu obrony.

Kontrataki wykonywane będą niespodziewanie, głównie przeciwko przeciwnikowi, który poniósł już znaczne straty od broni pancernej przed przednim skrajem obrony. Ocenia się, że kontrataki mniejszymi siłami /koz - boz/, wykonywane nagle z zaskoczenia będą bardziej celowe i skuteczne, niż kontrataki wykonywane mocnymi, utrzymywanymi w głębi ugrupowania zgrupowaniami.

Duży nacisk kładzie się na to, by bataliony, a w szczególności brygady wykorzystywały swoje nowe możliwości bojowe w celu szybkiego tworzenia i przenoszenia głównego wysiłku obrony.

Stąd też wymaga się od dowódców brygad i batalionów tworzenia w czasie walki nowych odwodów z pododdziałów pierwszego rzutu.

O ile brygada nie jest w stanie zatrzymać natarcia przeciwnika w rejonach obrony batalionów pierwszego rzutu, wówczas

w głębi rejonu obrony brygady organizuje się dla nich nowe rejonu obrony.

Na podstawie doświadczeń z przeprowadzonych ćwiczeń przyjęto, że brygady Bundeswehry w swojej nowej strukturze wykorzystując swoją siłę ognia oraz manewrowość, są w stanie zatrzymać natarcie przeciwnika na głębokości do 20 km.

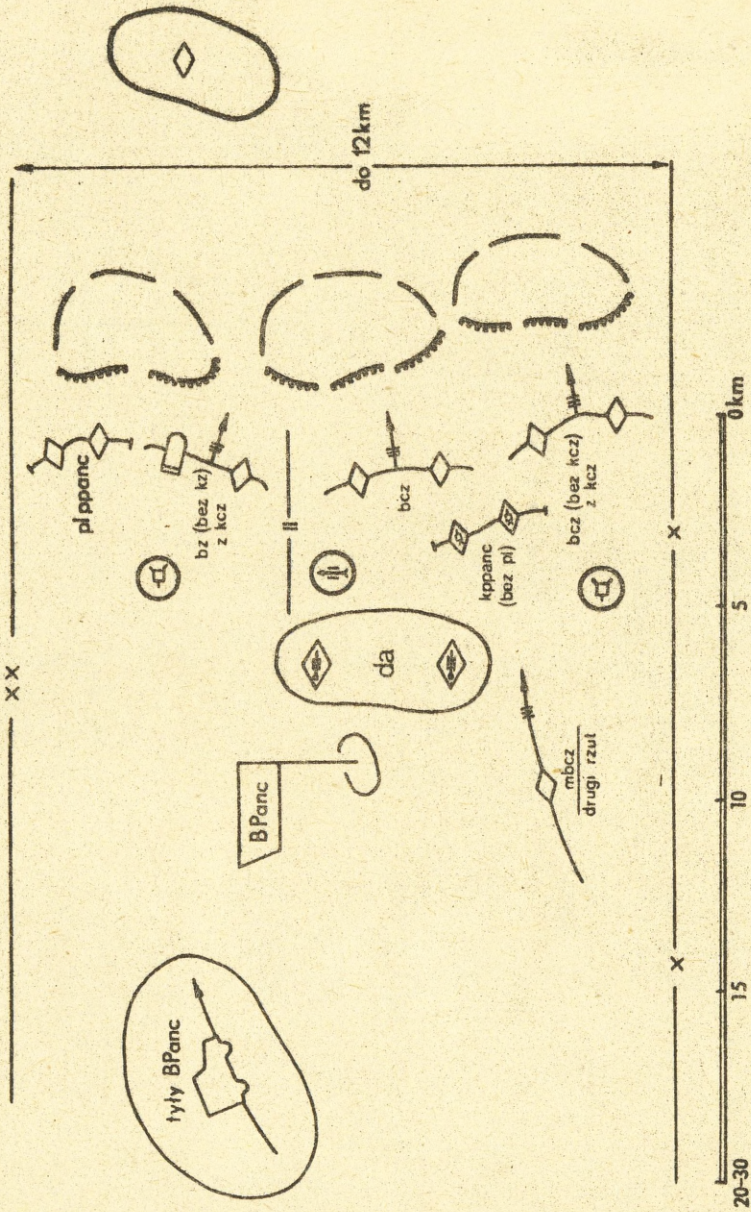
OPRACOWALI:

ppłk M. GÓRĘCKI

mjr W. TOMASZEWSKI

Rys. nr 1

UGRUPOWANIE BOJOWE BPanc W NATARCII (TYPOWY WARIANT)

Rys. nr 2

UGRUPOWANIE BOJOWE WZMOCNIENEGO BATALIONU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE
(WARIANT)

